

ת"פ 55716/12/14 - מדינת ישראל נגד יהודה ברזאני - עניינו הסתיים, בן ציון גפשטיין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 55716-12-14 מדינת ישראל נ' ברזאני ואח'
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל ע"י תביעות ש"י נגד 1. יהודה ברזאני - עניינו הסתיים 2. בן ציון גפשטיין ע"י ב"כ עו"ד יצחק במ
הנאשמים	

הכרעת דין - נאשם 2

כתב אישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - **החוק**).

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 23.8.2013 בשעה 11:00, הגיע נ"מ (להלן - **המתלונן 1**) לאזור קבל ברוך גולדשטיין בקרית ארבע, במסגרת סיור. בתום הסיור, הגיעו הנאשמים למקום ונאשם 1 החל לקרוא לעבר הקבוצה קריאות גנאי. המתלונן 1 הכניס את ידו לכיס מכנסיו כדי להוציא את הטלפון הנייד, זאת על מנת לתעד את האירוע, אז התקרב אליו נאשם 1, תוך שהוא נצמד אליו ותופס את ידו ואמר לו כי אם יוציא את הטלפון - ישבור אותו. המתלונן 1 משך את ידו מהנאשם 1, בתגובה בעט נאשם 1 ברגלו של מתלונן 1 תוך שהוא גורם לו לשריטה. בשלב זה, מספר אנשים מהקבוצה ניסו לחצוץ ביניהם, אך נאשם 1 תפס את משקפי השמש של מתלונן 1 ואלה הוחזרו אליו לאחר מכן עם נזק בידיות. מתלונן 1 החל ללכת לכיוון האוטובוס ונאשם 2 אמר לו: "חכה חכה, אנחנו נגמור את כולכם. אנחנו עוד נסגור איתך חשבון". נאשם 2 אף כינה את מתלונן 1 בכינוי גנאי כגון "זבל, נאצי". א"ג (להלן - **המתלונן 2**) ניסה אף הוא להרחיק את הנאשמים ממתלונן 1 והחל לצלם את הנאשמים לצורך זיהויים בהמשך, מאחר והחלו להתרחק מהמקום. בעוד מתלונן 2 הלך אחרי הנאשמים, הסתובבו הנאשמים והתקרבו לעברו. נאשם 2 נצמד אליו ואמר לו: "לך מכאן" ואילו נאשם 1 בעט לעברו אבנים וניסה למשוך את הנייד בכוח מידו תוך שהוא עליו: "מה אתה מרים עליי את הטלפון שלך". בהמשך נאשם 1 דחף את מתלונן 2 ואמר לו: "אני אהרוג אותך, לא אדחוף אותך".

כאן המקום לציין, כי נאשם 1 הורשע ונגזר דינו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן.

תשובת הנאשם לאישום וטענותיו

תשובה לאישום - הנאשם אינו שולל את התרחשות האירוע, אך טוען כי הדברים שנאמרו אינם עולים כדי עבירת איומים. בנוסף נטען כי גם אם יש בדברים שאמר הנאשם משום איומים, הרי שקמה לו הגנת זוטי דברים.

הגנה מן הצדק מטעם של אכיפה בררנית ואכיפה שרירותית - הנאשם טוען, כי עומדת לו טענה של הגנה מן הצדק. ראשית, משום שהמתלוננים לא הועמדו לדין ויש בכך כדי להפלותו לרעה. שנית, הואיל ומדובר בעבירת איומים יחידה, וכאשר למאשימה אין מדיניות אחידה להעמדה לדין בגין עבירות איומים בודדת, הרי שמדובר באכיפה שרירותית.

תמצית עמדות הצדדים

המאשימה סבורה, כי הוכיחה מעל לספק סביר את יסודות עבירת האיומים. עוד נטען, כי לא עומדת לנאשם הגנת זוטי דברים שכן דבריו של הנאשם מלמדים על פגיעה של ממש בערך המוגן בבסיס עבירת האיומים, ומשכך לא ניתן לראות בהם כזוטי דברים. בנוסף, טענה המאשימה, כי יש לדחות את טענת ההגנה לאכיפה בררנית, נוכח השוני הקיים בין דברי הנאשם לבין דבריהם של המתלוננים.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את העדים, צפיתי בסרטון, הקשבתי להקלטות וקראתי את המוצגים שהוגשו, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש להעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם ולהרשיע את הנאשם במלוא המיוחס לו בכתב האישום. להלן אפרט טעמי על פי סדרם.

הרקע לאירוע

התמונה המצטיירת ממכלול הראיות שהובאו לפניי, היא כי ביום האירוע הגיעה קבוצה של אנשים במסגרת סיור של ארגון "שוברים שתיקה" לקרית ארבע, כאשר, בין היתר, סיירו ליד קברו של ברוך גולדשטיין (הודעת המתלונן 1 במשטרה, ש' 2-3). באותן נסיבות עברו הנאשמים ברכבו של נאשם 2 והבחינו בקבוצה. נאשם 2 עצר את רכבו, הנאשמים ירדו מהרכב והתקרבו לכיוון הקבוצה על מנת לבדוק ש"אין דברים שיכולים להפריע למה שקורה בקריה" (עדות הנאשם, עמ' 83, ש' 17-19). בהמשך, הנאשם טוען, כי הבחין שמתלונן 1 ירק על קברו של ברוך גולדשטיין (עמ' 83, ש' 23-24) ואף קילל אותם והתפתח האירוע המפורט בכתב האישום.

הבסיס שבדין

על-מנת להוכיח במידה הנדרשת ביצועה של עבירת איומים יש להראות, כי "האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה

צפוייה שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף" (ר': **קדמי**, חלק רביעי, עמ' 2123-2124), כאשר על האיום לענות "על המבחן האובייקטיבי של הטלת מורא על האדם הסביר... אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשות האזהרה" (**שם**, עמ' 2124). יש גם להתייחס לנסיבות בהן ניתן הביטוי. "יש והמסר ונסיבות העברתו הופכים את הביטוי מאזהרה לאיום אסור" (**שם**, עמ' 2125). ב-ע"פ 6845/09 **זקן** נ' **מ"י** (מיום 12.7.2010) (להלן - **עניין זקן**) נקבע מבחן ההקשר, לפיו יש לשאול שלוש שאלות: מה נאמר, מי אמר ומדוע אמר, כאשר על שלושת השאלות להשיב על הקשר האיום הנטען. אשר ליסוד הנפשי, גם כאן נדרשת מחשבה פלילית (מודעות להתנהגות ומודעות לנסיבות), והיסוד העובדתי אינו דורש רכיב תוצאתי (ר': **הלוי**, ע"ע 442-443).

ניתוח הראיות

מתלון 1 סיפר בעדותו במשטרה, כי לאחר שהחל להתפתח וויכוח בינו לבין נאשם 1, נאשם 2 נעמד לידו ואמר לו "חכה חכה, אנחנו נגמור את כולכם. אנחנו עוד נסגור איתך חשבון" (עמ' 1, ש' 13-14). בעדותו לפניי הוסיף כי הרגיש מאוים מנוכחותו של הנאשם לידו (עמ' 57, ש' 4-5, ש' 7) וכי הנאשם התקרב אליו עד למרחק קטן ובצורה מאיימת, והשמיע את דברי האיום כפי שמסר במסגרת עדותו בתחנת המשטרה (עמ' 67, ש' 15-17).

דברים אלו מקבלים חיזוק מצפייה בסרטון (ת/5) שהוגש באמצעות המתלון 2 שצילם את הסרטון. כאן המקום לציין, כי הסנגור התנגד להגשת הסרטון מטעמים שאין מדובר בסרטון אותנטי, אלא ערוך, אך לאחר בירור הטענה, התרתי את הגשת הסרטון (עמ' 47).

צפייה בסרטון (החל מדקה 1:03 עד דקה 1:28) מעלה, כי לאחר שמתלון 2 מתחיל ללכת בעקבות הנאשמים ולצלם אותם באמצעות הטלפון, הנאשמים מסתובבים ומתחילים ללכת לכיוונו, תוך שנאשם 2 מתקרב אליו, להתרשמותי, בצורה מאיימת, תוך שהוא מרים את ידו ואומר לו "לך מפה". בהמשך (דקה 1:50), לאחר שנאשם 1 תוקף את מתלון 2, הנאשם ממשיך להתקרב ונצמד לגופו של המתלון. צפייה בסרטון ממחישה את הלך הרוחות ששרר בין הצדדים באותה עת. אמנם בסרטון לא ניתן לשמוע את דברי הנאשם כלפי מתלון 1, ומדובר באירוע מאוחר יותר לאיומים המיוחסים לנאשם, אך ניתן להתרשם באופן בלתי אמצעי, כי המרחק בין הנאשמים לבין המתלונים, והתנהגות הפיזית של הנאשם כלפיהם, יצרו אווירה מאיימת.

חיזוק נוסף למסקנתי זו ניתן למצוא בעדותה לפניי של חנה יהודית וגנר שמידט, שהעידה כי במהלך הסיור, כאשר עמדה הקבוצה ליד קברו של ברוך גולדשטיין והקשיבה להסבר של מדריך הקבוצה, התקרבו הנאשמים והחלה להיווצר אווירה מאיימת שגרמה ללחץ בקרב אנשי הקבוצה שהחלו לעלות במהירות לאוטובוסים (עמ' 75, ש' 1-2, ובהמשך עמ' 76, ש' 17-18). כשנשאלה על ידי הסנגור מדוע בגרסתה במשטרה לא ציינה כי הרגישה אווירה מאיימת, השיבה כי "כל אדם עם קצת רגישות מינימלית אנושית ואינטליגנטית יכול להבין שהתגלגלות האירועים יצרה אווירה מאיימת (עמ' 78, ש' 26-27). בנוסף העידה, כי לפי מיטב זיכרונה חלקו של הנאשם בעימות היה באותה מידה כמו של נאשם 1 שכאמור הורשע במסגרת הסדר במיוחס לו בכתב אישום מתוקן. עדותה לפניי הייתה סדורה וקוהרנטית ביחס לחלוף הזמן מקרות האירוע, לכן אני מקבל את עדותה ביחס לתחושת האווירה שנוצרה מצד הנאשמים בזמן האירוע.

הנאשם העיד לפניו, כי הגיע ברכבו יחד עם נאשם 1 לכיוון קברו של ברוך גולדשטיין והבחין בהתאספות של אנשים. הנאשם סיפר, כי באותה תקופה היו פרובוקציות מצד אנשי שמאל סביב המקום, ומתוקף תפקידו כחבר מועצה בעיר קרית ארבע, החליט לעצור את רכבו ולבדוק את מעשיה של הקבוצה במקום (עמ' 83, ש' 15-19). הנאשם הוסיף, כי איש מחברי הקבוצה לא פנה אליהם (עמ' 85, ש' 19-21). בהמשך סיפר, כי הבחין במתלונן 1 יורק על הקבר ונאשם 1 צעק עליו והחלו דחיפות הדדיות ביניהם (עמ' 83, ש' 23-26). לאחר מכן חיפש את האחראי על הקבוצה על מנת שימסור לו את שמו של הבחור שתקף אותו - מתלונן 1, משזה סירב למסור את שמו, הלכו לכיוון הרכב כשבכוונתם להגיש תלונה במשטרה על תקיפה ואיומים (עמ' 84, ש' 1-3). בהמשך סיפר הנאשם, כי יכול להיות שאמר למתלוננים כי יסגור איתם חשבון, אך כוונתו הייתה כי סגירת החשבון היא למעשה הגשת תלונה נגדם במשטרה (עמ' 84, ש' 15-16). הנאשם הודה, כי אמר למתלונן 1 ש"יגמור אתו חשבון", אך הכחיש כי אמר "אני אגמור את כולכם" והסביר, כי כוונתו הייתה כי יבוא עם מתלונן 1 חשבון, ויגיש נגדו תלונה במשטרה (עמ' 88, ש' 15-18).

יוצא אפוא, כי הן הנאשם והן המתלוננים ויתר העדים שהעידו לפניו מתארים אירוע מתוח ואלים בין הצדדים, ואין מחלוקת שהדברים נאמרו, למעט "אני אגמור את כולכם", ביטוי שהנאשם מכחיש.

כאמור, אין מחלוקת כי היה דין ודברים בין הצדדים, אך הנאשם טוען כי כוונתו בעת האמירה הייתה, כי יסגור חשבון עם המתלונן על ידי הגשת תלונה במשטרה. אני סבור כי יש לדחות טענה זו של הנאשם ואנמק.

עיון בדו"ח הפעולה שנערך על ידי רס"מ טל גרמאי (7/ת) מעלה, כי לאחר קבלת שיחה למוקד המשטרה ובה תלונתו של מתלונן 2, במסגרתה מסר תיאור הנאשמים ותיאור רכבו של הנאשם ומספר לוחית רישוי (1/ת), הגיע למקום האירוע ואיתר את רכבו של הנאשם ליד "שער הגבעות", כשהנאשם נוהג בו ונאשם 1 יושב לצידו. רס"מ גרמאי הודיע לנאשמים, כי הם מעוכבים, אך הנאשם 1 סירב לעיכוב ואמר לרס"מ גרמאי, כי יתבע אותו ויגיש נגדו תלונה. בהמשך ציין רס"מ גרמאי, כי לבסוף התרצו הנאשמים, לאחר שאפשר להם לשתות מים בביתו של הנאשם והם נסעו עמו לתחנת המשטרה להגיש תלונה, כשבדרך עצרו במקום האירוע והנאשם ניסה לאתר את מתלונן 1, אך ללא הצלחה משום שזה האחרון כבר היה בתחנת המשטרה והגיש תלונה נגד הנאשמים.

לפיכך, אם לטענת הנאשם, הוא הלך לכיוון רכבו על מנת להגיע לתחנת המשטרה להגיש תלונה נגד המתלוננים, מדוע נאלץ רס"מ גרמאי לעכב אותו, וזאת לאחר שהנאשם סירב לעיכוב? הנאשם ניסה להסביר, כי ביתו נמצא בין מקום האירוע לבין תחנת המשטרה, מרחק של מאות מטרים בודדים (עמ' 89, ש' 7-12). תחילה טען, כי הגיע בעצמו מיד לאחר האירוע לתחנת המשטרה להגיש תלונה (עמ' 89, ש' 3-6). אולם לאחר מכן טען, כי יכול להיות שעצר בביתו לשתות מים וכלל אינו זוכר כי עוכב על ידי המשטרה (עמ' 89, ש' 17-27). טוען הסנגור, כי בשים לב לזמן תחילת לאירוע (שעה 10:58), כלומר לאחר קבלת התלונה במשטרה והגעתו של רס"מ גרמאי למקום, וזמן סיום האירוע (11:06), לאחר שהנאשמים עוכבו על ידי רס"מ גרמאי, הגיוני כי הנאשם היה בדרכו לתחנה להגיש תלונה, זאת הואיל וכאמור, ביתו של הנאשם נמצא בין מקום האירוע לבין התחנה. אולם, לנוכח העובדה כי הנאשם סירב לעיכוב, ואף התעמת עם השוטר, אני סבור כי הנאשם החליט להגיש תלונה במשטרה, רק משום שהבין כי המתלוננים הקדימוהו בהגשת תלונה ולכן ביקש מרס"מ גרמאי לנסות ולאתר את המתלוננים והסכים להתלוות לתחנה.

יוצא אפוא, כי גרסת הנאשם לאירועים אינה מתיישבת עם גרסת רס"מ גרמאי כפי שמופיעה בדו"ח הפעולה. לפיכך, אני

מעדיף את גרסתו של רס"מ גרמאי, כפי שעלתה גם מעדותו לפניי, זאת משום שדו"ח הפעולה ודו"ח העיכוב נערכו בסמוך מאוד לקרות האירועים ומדובר בעד אובייקטיבי שמסר גרסה סדורה ומהימנה.

למעלה מן הצורך, ולאחר שכבר הכרעתי בעניין, אציין כי אני ער לטענת הנאשם כי דו"ח הפעולה לא נחתם על יד רס"מ גרמאי, אולם כפי שכבר הכרעתי לאחר התנגדות הסנגור להגשת הדו"ח (עמ' 80, ש' 22-28), תשובותיו של רס"מ גרמאי לעניין החתימה, סיפקו אותי ולכן התרתי את הגשת הדו"ח.

לאחר כל אלה, ניתן לסכם חלק זה ולומר, שעדות המתלונן הסדורה, יחד עם החיזוקים עליהם הצבעתי לעיל, מבססים במידה הנדרשת בפלילים את הוכחת ביצוע עבירת האיומים המיוחסת לנאשם, ולכן אני מרשיעו בביצוע עבירה זו. אציין, כי ניתן להגיע לאותה מסקנה, גם ללא עדותו של רס"מ גרמאי והמסמכים שהוגשו מכוחה, שכן עניינה, בפרפריה של האירוע ואינה נוגעת לליבתו.

זוטי דברים

הנאשם טען, שגם אם בית המשפט יקבע שמתקיימת עבירת האיומים, מדובר בזוטי דברים. קרי, האירוע מושא כתב האישום הוא מינורי, זניח, ואין אינטרס לציבור בהעמדת הנאשם לדין. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

בפסיקה נקבע שיש להחיל את הסייג של זוטי דברים בזהירות הראויה תוך בחינת נסיבותיו של כל מקרה ומקרה. כמו כן, על בית המשפט לשאול את עצמו אם מעשה העבירה הצמיח מידה מזערית של סכנה לציבור. תשובה שלילית תחייב את המסקנה שהשפעתו של המעשה על החברה היא כה מזערית, עד שאין זה ראוי להכתים את מבצעו בהרשעה בפלילים (ע"פ 7829/03 מ"י נ' **אריאל הנדסת חשמל רמזורים ובקרה בע"מ** (מיום 14.7.2005)).

במקרה שלפניי, המתלונן ויתר העדים העידו, כי התנהגותו של הנאשם יצרה אווירה מאיימת, עד כדי כך שאנשי הקבוצה החלו לעלות לאוטובוס (עדותה של חנה, עמ' 75, ש' 1-2). בנוסף, כפי שכבר ציינתי, מצפייה בסרטון ניתן להתרשם, כי התנהגותו של הנאשם כלפי המתלוננים והצורה שבה הוא התקרב לעברם, הייתה מאיימת.

מעבר לאמור, התנהגות הנאשם אינה יכולה להימדד אך ביחס לעבירת האיומים, אלא ביחס לסיטואציה כולה, כפי שתואר בכתב האישום והוכחה לפניי במידה הנדרשת, מתוך עדויות המתלוננים חנה - הן ביחס למעשי נאשם 1, והן ביחס למעשי נאשם 2. במכלול, הנאשמים התנהגות באופן מטיל מורא על סביבתם, ושילוב התנהגותם גם יחד, מהווה נסיבה לחומרה, שאינה מתיישבת עם טענת זוטי דברים.

לכן, יש גם לדחות את טענת האכיפה השרירותית ביחס להיעדר מדיניות העמדה לדין בעבירת איומים לבדה. כזכור, כתב האישום ייחס לנאשם, גם אם בטעות, עבירה נוספת של תקיפה, אך זו נמחקה משום שלא היה לה בסיס בראיות. יחד עם זאת, מכלול הנסיבות שתוארו, מלמד כי לא נפל פגם בשיקול הדעת בהעמדתו לדין של הנאשם, ובנסיבות אלו, גם לא היה מקום לחזור מכתב האישום לאחר הותרת עבירת האיומים בלבד. לכן, ההפניה לע"פ (נצ') 22160-04-17 **קמארי נ' מ"י** (מיום 19.6.2018) ולרע"פ 6478/18 מ"י נ' **אורי קמארי** (מיום 23.1.2019) אינה רלבנטית, שכן בנסיבות ענייניו, עבירת האיומים אינה עומדת לבדה, ויש לשקול את נסיבותיה, שתוארו לעיל, וכן את העובדה שנאשם נוסף הואשם בעבירות אלימות נוספות בגין אותו אירוע.

הגנה מן הצדק

כאמור, הנאשם טוען לאפלייתו לרעה לאחר שהמתלוננים לא הועמדו לדין בגין אותו אירוע, ולכן עומדת לו טענה של אכיפה בררנית או אכיפה מפלה, מכוח הגנה מן הצדק. ברע"פ 1611/16, 4238/16 מ"י נ' יוסי יוסף ורדי (מיום 31.10.2018) נקבע פה אחד, כי טענה של הגנה מן הצדק בגין אפליה בהגשת כתבי אישום עשויה להתקבל גם במקרה שמקורה של האפליה ברשלנות או מחדל של רשויות האכיפה ולא רק בשל פעולה שלהן מתוך שיקולים זרים (ראו דבריו של השופט מלצר בפסקה 68 לפסק הדין). לצד זאת, בית המשפט העליון הדגיש, כי הרחבת סוגי המקרים שבהם ניתן להעלות טענות של הגנה מן הצדק בשל אכיפה מפלה ובכלל, אין משמעותה כי טענה זו תתקבל בכל מקרה שבו תועלה, וקבלתה תיעשה במקרים חריגים בלבד.

עוצמת הראיות לכך שאדם עבר עבירה היא כמובן שיקול חשוב בהחלטה אם להגיש נגדו כתב אישום. מכאן, שהבדל בעוצמת הראיות הקיימות נגד שניים מחשודים בביצוע עבירות דומות תוביל לעיתים באופן מוצדק, לכך שנגד אחד החשודים יוגש כתב אישום, ואילו נגד האחר לא יוגש כתב אישום. בנסיבותינו, כשהנאשם שבפני הודה כי השמיע חלק מדברי האיום כלפי הנאשם, וכאמור קיימים החיזוקים שפירטתי לעיל, יש בכך מספיק להעמדה לדין מבחינה ראייתית. לעומת זאת, המתלונן הכחיש את דברי הנאשם במשטרה, המשטרה חקרה את העדים, ולאחר הפעלת שיקול דעת, החליטה לסגור את התיק כנגד המתלונן בעילה של היעדר ראיות מספיקות (נ/3). נוכח מסקנותיי בהכרעת דין זו, מצאתי את החלטת התביעה שלא להעמיד לדין את המתלונן סבירה בהחלט. לכן הטענה נדחת.

סוף דבר

לנוכח כל הטעמים שמניתי, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום - ביצוע עבירת איומים.

ניתנה היום, כ"א אלול תש"פ, 10 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים.